Thi saa har Gud elsket Verden, at han gav sin Søn, den enbaarne, for at hver den som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have evigt Liv.

HYRDEN

"JEG ER DEN GODE HYRDE." — Joh. 10, 11.

Den som tror paa ham, bliver ikke dømt; den som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet paa Guds enbaarne Søns Navn.

13de aargang. | Winnipeg, Manitoba, Andet Nr. i November 1937 | Nr. 20

Første Søndag i Advent.

Mat. 21, 1—9.

Pastor F. M. Aasheim.

Kongen kommer.

Som Jesus indtog hadde stor betydning for Jerusalems indvaanere, saa har et nyt kirkeaar betydning for Guds rike idag. Det er Jesus som kommer. Han er kongen i sit rike paa jord, og ifølge sit løfte er han med sine alle dage indtil verdens ende. Og hver gang Advents budskapet lyder til os, bebuder det et naadens aar fra ham. Gjennem sine kirkes naademidler vil han komme og gjennem dem skjænker han syndsforlatelse, naade og fred. Synderes frelse ligger ham paa hjerte. Hans længsel efter alle staar. Det er bevæggrunden for hans komme til os. Syndeaaget, som hviler paa slegtens skuldre, vil han bære. Forat sætte de plagede i frihet er han villig til at ofre, lide og dø. Han ser de mange, som vandrer uten Gud i verden. I medgangs, som i motgangs dage søker de sin trøst i sit gudløse stræv, men han vet ogsaa at alle forsøk ender med skuffelse naar de gjøres uten hans hjælp. Han ser at hat og misnøie tærer paa slegtens hjerte i fattigmandens hytte, som i kongens borg, og at gudsfornegtelsens nordenvind blir koldere for hver dag som gaar. Derfor ønsker han at raape det ut til alle strævende, fredløse og betyngede hjerter; "Gid du vilde agte paa mine bud, da skulde din fred vorde, som floden og din retfærdighet som havets bølger."

Men hvor anderledes er han dog i sin fremtræden end Jordens konger og mægtige: Kun kjærlighet fylder hans hjerte, bare sagtmodighet og ringhet præger hans skrud. Narrespir og spotterkaape venter ham, Ja blodig sved og korsdød er han villig til at døie. Han har kun eet valgsprok: "Alt for syndere."

Men, som hans komme var til sit Zion fordum, saa er det til sin kirke han kommer idag. Dens tro maa styrkes, dens haap befæstes, dens iver opildnes. Og hver gang Advents-klokken lyder iblandt os har den ny klang for Guds folks hjerter og øren. Denne gang klinger den kanske mere nyt end tilforn. Apostelens ord faar gjenklang for os: "Natten er langt fremskreden, dagen er kommen nær. La os ikke sove, som de andre." Den bringer bud fra ham, som kommer fra aar til aar men endelig kommer for ikke at tøve. Nu kommer han for at styrke troen og haapet i gudsfolkets hjerte, ti han vil ikke sønderbryte det knækkede rør og ikke utslukke den rykende tande. Men han vil ogsaa at hans folk skal befæstes i det haap, at vor frelse er nu nærmere end da vi blev troende. Maa Guds kirke gi agt paa hans budskap og vaakne op som ret er. Den fred og ingen fare som verden har lovet sine tilhængere svinder som luftspeilet i den fjerne horisont, men det haap som brændte i patriarkens bryst, saa han frydet sig idet han saa hans dag, det haap som besjælede apostelen Paulus saa han agtet alt for skarn mot ypperligheten derav, det haap beskjæmmes ikke.

Med troens og haapets øie ser vi verden, som et oprørt hav, hvor vældige kræfter er i bevægelse: Antikristen mobiliserer sine tropper til kamp mot Herrens salvede. Og programet i verden er: "La os sønderbryte Herrens aak og, kaste hans rep av os." Alle foreteelser i verden, i politisk, religiøs og social henseende taler klart. Timeglassets sand rinder hastig ut. Kongen kommer til os, ærens, magtens og herlighetens konge.

Men evighets haapet gjør ikke Guds folk uvirksomme og efterlatne men agtive og virksomme i Herrens tjeneste. "Herren har det behov" lyder i de kristnes hjerter. Som Herren behøvet sine tjenere ved indtoget, saa maa kristi venner være tro i hans tjeneste idag. Evighets haapet i hjertet maa vise troskap i livet, ellers er det kun selvbedrag og død. Aandsløse folk kan som folket paa profetens tid raape: "Herrens tempel, Herrens tempel, Herrens tempel er dette." For disse var, gudshusets ytre pragt alt som krævedes, — Ti naar Guds kirke gaar frem i det utvortes kan de godt bli begeistret over den ytre pragt. Ti de vil være med og nyte æren av dens herlighet. De hylder kristendommens form men fornekter dens kraft. De ynder skallet men vrager kjernen. De vil bære navnet men Ønsker ikke livet. Der er ogsaa mange, som raaper Hosanna under indflydelsen av overfladiske aandsbevægelser. Reven med av ytre stemninger florerer de en stund, som sæden paa stengrund. Men naar de ytre stemningers rus er forbi, kan de godt bli med i den skare, som raaper sit korsfest.

Men som asenet maatte løses og føres til Jesus og som klæder og palmegrene dækket hans vei, saa maa du ikke bare overgi i tro og tillid til ham og høste velsignelse derav, men du maa ogsaa overgi dig til aktive tjeneste for hans saks fremme.

Der er vist mange ting, som hemmer og holder tilbake; med sangeren føler vi: "Kulden den vil i sjælen ind, truer at røve mig livet." Og der hvor aandskulden faar lov at beherske sjælen, der følger en mængde av onde kræfter saasom misnøie, hvrede, hat, tvedragt og lignende. Der blir da ikke tid for bøn og kirkegang-intet bruk for Herrens nadverbord. Der blir det intet offer for Herrens sak.

Men-Herren kalder til tjeneste i by og paa land over kristenhetens mange egne. Ikke mindst høres hans kald her i Canada.

Vil du være med og berede, hans vei og gjøre hans stier like? eller vil du med hopen i Jerusalem hylde ham lidt med munden og saa paa verdens vis fra Gud dig vende? Vil du være tro mot ham ved bøn og tilbedelse i hjem og i kirke? Vil du ære ham i dit liv ved at løfte de hængende hænder og de kraftløse knær? Vil du gi ham din del av de midler han trænger for sin seiersgang i verden? Ja vil du være tro indtil han kommer? "Snart oprinder for Guds kirke salighetens dag. Mens vi venter la os virke for Guds rikes sak." Amen.

Korsets Tegn.

"Modtag det hellige korsets tegn, baade paa din pande og paa dit bryst til et vidnesbyrd at du skal tro paa den korsfestede Herre Jesus Kristus." Saa lyder de kjendte ord i den hellige daapshandling. Disse ord har lydt for os mange gange. Har vi tænkt meget over dem?

Er det bare en unyttig form? Er det katolsk? Slik stod det for mig da jeg først brukte ordene. Jeg ligesom kviet mig naar jeg kom til denne del av daapsritualet.

At daapen er like virksom som daap uten disse ord og dette korsmerke det vet vel alle som kjender skriften. Men er det en unyttig og menigsløs skik? Nei disse ord behøver ikke at være bare en skik. Denne handling kan ogsaa være til stor velsignelse — dette med korsmerket i daapshandlingen. Jeg har forandret syn paa dette eftersom aarene har gaat. Det staar for mig som meget alvorligt at bruke disse ord nu.

Hvorfor ser jeg paa det anderledes? Jo, fordi vi merker at Herren har brukt, og endnu bruker meget simple ting stundom for at minde og vække. Bare lyset i prestens studieværelse, den tid jeg var ufrelst, mindet mig om Herren — Hans store kjærlighed og min egen haapløshet. Den simple ting — hanegalet — det vakte anger hos en svak Peter. Jesu saare blik paa ham fik ham til at græde. Dersom man sætter sig ind i alvoret av korsmerket — se Herren kan i naade bruke ogsaa det.

Tænk at Gud møtte os med sin gjenfødende naade i daapen og satte korsmerket paa os! Set at dette korsmerke skulde lyse frem paa pande og bryst i vore lutherske forsamlinger! Hvorledes vilde det høve ind i den enkeltes daglige liv?

Og tænk hvor saart det er at mange skal gaa fortapt med dette korsmerke paa pande og bryst fra livets aarle morgenstund! Tænk at gaa ind igjennem dødens port ufrelst slik! Røsten fra himmelen til den rike mand i helvede sa: "Kom ihu." Er det mulig at tænke at evighetens skarpe erindringsevne utelater korsmerket for den fortapte i helvedes kvaler?

Maate dette vakre digt av Jakob Paulii være den enkeltes bøn:

Jeg skar et navn i bøkestammen
dypt ind i selve træts favn
Men tiden grodde barken sammen
Og dækket helt det skaarne navn.

Men bøken faldt for høstens vinde
og under barkens brynje graa
Urørt jeg saa det ringe inde
det gamle navne merke staa.

Jeg ber dig skjere med din sterke
Og milde frelserhaand, O Gud,
Dypt i min sjel dit navnemerke
Saa kan det aldrig slettes ut.

Og falder jeg for høstens vinde
saa skal, — naar alt er gjennemstridt
Dog staa bevaret dypest inde
Dit navn, O Herre, som er dit.

Pastor A. M. Vinge.

Weldon, Sask.

Hidentil har Herren Hjulpet.

Gud være tak for hans naade som har vært ny til hver dag. Det er saa underligt at kunde være istand til at sende en liten hilsen til de mange kjære venner som har bedt til den treenige Gud for min frelse baade for tid og evighet. Det er herligt at være sikker paa, av naade, at være i barneforhold til en slik rik Far som ikke kun har sendt sin søn til en forsoning for mine synder men giver alle ting med ham, endog til mig den ringeste av alle hans barn. Han mindet saa mange av hans kjære barn, om at se til mig, da jeg laa i Hospitalet. De bad til Gud og brakte mig trøst og opmuntring, saa endog naar fresteren kom og gjorde det mørkt og haapløst for mig sommetider, maatte han vike og det blev atter lyst for mig, saa jeg kunde takke og prise Gud endog midt i de sværeste smerter.

Til de mange som undres hvordan det er med mig nu vil jeg si at jeg er glad og lykkelig. Kom hjem fra Hospitalet den 30te juli, men er fremdeles i seng da saaret paa foten hvor taaen var, ikke er igjengrot. Dog den 12te oktober kom skurven av og saaret er rent og pent saa vi tror det ikke blir saa længe før det er læget. Men da jeg ikke kunde staa paa min høire fot siden den 5te mars er den meget kraftesløs, saa det blir længe, om nogensinde brukbar. Men Gud er ataat saa det blir som det er bedst for mit vell. Gud være tak! Og vil jeg si Hjærtelig tak til de mange som glædet mig med breve, kort og blomster. Det var alt saa kjært og Gud vil belønne eder. Da jeg var i Hospitalet kunde jeg ikke læse brevene som kom. Sykepleierskene var glade ved at faa det verv, nu kan jeg endog skrive. Gud være tak som opholder, gir forstand og krægter. Nu har jeg vært optat med at læse kirkebladene som jeg ikke var istand til at se i paa flere maaneder. Det synes som at komme ind i en ny verden at faa følge med i kirkens arbeide igjen, de gode prækener og alt andet godt læsestof i Hyrden, er mig til stor opmuntring især nu naar jeg ikke kan komme til Herrens hus eller sammen med børn, og det er nu dobbelt verdifuldt at ha et Gudfrygtigt hjem og børn som elsker Gud, bruker hans ord og prøver at tjene ham. Gud være tak for den store Naade! Dette er alt av Gud! Kun saa vi ere villige at ta imot hans veiledning. Gud tvinger os ikke. Han har git menneskene en fri vilje og vi er ansvarlige for vort liv. Maatte vi aapne vore øine og se vor egen uduelighet, vor mange feiltrin og synder og faa tilgivelse og være frelst blodt av Naade; at, alt som av Gud er os betrod, hører ham til; at det ikke er mit eller vort eller vore men Guds!

Vær hilset fra,

Mrs. L. E. Haave.

Norske kolonien i Calgary tar avsked med prestefolket. Ungdomsforeningen Samhold gjenoptar arbeidet efter sommerferien og annet.

Det føles altid tungt og maa skrive om farvell med kjære venner men da det faldt i min lodd og gjøre det maa jeg efterkomme samme.

Om redaktøren vil være saa venlig og gi plass i Hyrden med litt annet nytt fra Calgary sier jeg takk.

Først skal jeg nævne at den norske ungdomsforening aapnet sine møter igjen efter ferien torsdag 16de september med ett godtfremmøtee. Dette var ogsaa det sidste møte vore prestefolk pastor Holm og frue overvar idet pastoren holdt sin avskedspræken søndag 19de september og reiste herfra den 20de. Pastor Holm og frue kom til Calgary siste høst og i sommer blev han kaldt til prest i syd Dakota og samværet blev saaledes av kort varighet. Og visselig blev det hele den norske menighet og dypt skaar i glæden saa pludselig at maatte si farvel til den hyggelige og kjekke prestefamilie.

Pastor Holm og frue hører til disse stille retlinjede mennesker som er likedan mot alle de kommer i berøring med. Og det viste sig ogsaa den kveld de reiste hvor avholdt de var, ved den store skare venner som møtte frem for at si farvel. Paa sidste ungdoms møte talte pastoren varmt og gripende for ungdommen og ungdomssaken som altid laa prestefolket varmt paa hjertet. Følgende lille dikt blev for anledningen oplæst. Det blev ogsaa læst op i kirken efter sidste farvelpræken.

En takk vi bringer her i kveld
til to vi har faatt kjær.
Vore prestefolk som iblandt oss er
Vi ønsker lykke og held.

Tiden gikk saa alt for fort
samværet blev saa kort
Kun ett stakket aar
nu paa reisfot I staar.

Men godt at se paa denne tid
kun venner de si vant.
Med oss I stod i kamp og strid
I eder en trøst vi fant.

Derfor en fattig liten takk
vi har ei ord for mer.
Dere har oss glæde bragt
i vort samvær her.

Fru pastor Holm vor takk skal ha
for sang og musikk du oss ga.
Altid trofast var du med
om sent paa kveld det led.

Pastor Holm en takk vi under
for alle gode kjære stunder
bønnens ord du for oss læste
alt du mente til vort beste.

Men nu vi vet for vist
det blir saa tomt og trist
blodt minnet blir til bake
fra svunne lykkelige dage.

Gud gi vi i vor barnetro
lar kjælighet iblandt oss bo
da vil vort arbeid frukter bære
og hans navn hoit — lovet være.

Om vi var mere mester lik
saa hjærtevarm og god
hans kjærlighet var uten svik
der han i striden stod.

Husk denne lille ungdomsskare
i Eders bønner hvor i gaar.
Vor tid den er saa lur en snare
og bringer frem saa mange saar.

Saa takk da pastor Holm og frue
fra kirke og ungdomslaget her.
Om storm og motgang vil oss true
maa Gud vor styremand vær.

Presten tok Norrøna med sig til sittnye hjem i Florence i Syd Dakota da han liker at følge med dagens begivenheter her i Canada. Han lovet ogsaa at sende noen ord iblandt om tiden tillot det.

Ja det er ikke liketil at være prest her i landet hvor de for det meste maa leve under smaa og premitive forhold. Av en liten presteløn maa det knipes av litt baade her og der skal det række til som under mange tilfælder ikke var nødvendig om godviljen var mere der og hjertedøren stod mer aapen. Se til saa din bror ikke lir mangel. Vi glemmer saa lett den fattige enken som ga sin siste penning. Det var ogsaa hende mesteren la merke til, ikke den som ga av overflod. Tilslutt sendes herigjennem vor bedste takk og hilsen til pastor Holm og frue i deres nye hjem fra den norske koloni i Calgary.

Nu har høsten gjort sitt indtok i vor by og utover prærien. Og en ødselhet av farverikdom liv og skjønhet skal nu snart forgaa. Det er høst og i tusene av hjem sitter mennesker og nyter av høstens gaver og hvis det var rett burde de gjøre det med glæde og takk til Gud.

Pastor Brendser, som nu er 80 aar præket til høimesse paa taksigelsessøndag 10de oktober i vor norske kirke Calgary. Hans præken var fyldt med glød og varme og belærende for alle dem som møtte frem og som ikke var faa, trods sin høie alder. — *Simon Oyen.*

Hulda Runak.

(Slut. fra forrige nr.)

Dette skulde ogsaa Hulda faa smake mere av end hun hittil hadde gjennemgaat. Man kunde ha tænkt at hun hadde kors

HYRDEN

Organ of The Norwegian Lutheran Church of Canada.

Rev. H. L. Urness, Editor,
Cabri, Sask.

Published semi-monthly. Subscription price: One copy, one year 50 Cents.

All communications that concern the editorial department, and news items, should be sent to the Editor.

All money for the paper, and change of address, kindly send to
Mr. Josef Haave,
Naicam, Sask.

Entered as second class matter at the Post Office at Winnipeg, Manitoba.

Printed by the
RUNDSCHAU PUBLISHING HOUSE,
Winnipeg, Man.

SNART ER DET JUL. Tiden gaar og snart vil vi ha *Jul* igjen. Det andet december nummer av Hyrden vil bli julenummer. Vil være taknemmelig for at faa saadant læsestof der egner sig til julelæsning, baade norsk og engelsk. Husk dog at redaktøren maa faa samme *senest 1ste december*.

FORNYELSE. Ifølge underretning fra Missions komiteen's sekretær past. A. K. Odland (komiteen er ogsaa board av management for Hyrden) samt forretningsfører Hr. Josef Haave, saa har alle prester blit tilsendt liste over dem som holder Hyrden i deres respektive kald. Det er at haape alle prestene vil gjøre sit yderste at faa fornyelse av dem hvis subskription er eller blir forfalden ihøst. Paa samme tid faa nye abonnenter. GJOR DET NU.

Prester flytter til nye kald.

Pastor P. C. Haaland, Preeceville, Sask., har antat kald til Crooked River, Sask., og vil tiltræde sit nye kald den 1ste Dec.

Pastor Ivver Saugen, Viking, Alta., har antat kald til Calgary, Alta., og skal tiltræde med det første.

Pastor Nels Carlson, Camrose, Alta., har antat kald til Frontier, Sask., og har flyttet til sit nye kald.

Pastor E. E. Hoff, Moose Jaw, Sask., har flyttet til sit nye kald i Soldier, Iowa.

Tilønsker disse prester Herrens rike velsignelse i deres nye virkefelt. — U.

Fra en gammel ven av Hyrden kommer følgende:

"Hermed sender jeg betaling for vor kjære Hyrden som er saa kjær hver gang den kommer. Jeg er en (missions) ven og saaledes sender lit mer. Undskyld daarlig brev. I april var jeg aateti fem aar."

—J. B. H.

og trængsel nok, saadan som hun var beskadiget fra barndommen. Hun bad Herren daglig om at han vilde bevare hende i ydmyghet, og at hendes liv i Gud ikke skulde ta skade av den velsignelse for legeme og sjæl som hun hver dag mottok fra Gud!

Men da var det at motgangenes stormer atter brøt løs over hendes liv. Først var det dette: Mrs. Holmen var nødt til at reise langt bort for at pleie en syk bror, saa Hulda mistet det hjem som hun hadde hat i saa mange aar like ved kirken. Omtrent paa samme tid blev hendes mor syk og sengeliggende. Men det var en glæde for Hulda at ta vare paa sin mor, og med hende faa "tales ved i fred om det som hører til salighet."

Og gamle kunder bragte Hulda kjolesøm som hun utførte i sin mors lille hjem. Dette hjalp hende til at tjene nogen dollars der kom vel med i den lille husholdning hvor ingen stor kapital var forhaanden.

Men som tiden skred frem, og da Hulda ikke mere kunde forlate sin mor for at komme til de mange hjem og utføre syning, saa kom der en ung dame og nedsatte sig som dameskrædder. Denne fik nu alt det arbeide som Hulda før hadde hat. Dette gav Hulda mange bekymringer, og hendes tro blev sat paa prøve. Der kom ikke ind nogen penger i hendes hjem, og den sum hun hadde tilbake blev mindre og mindre for hver uke. Hun visste at det vilde forkorte hendes mors dage dersom de skulde motta hjælp fra fattigkassen. Der var vistnok en del trofaste venner som bragte hende litt sying; andre bragte med sig gaver in natura. Men det vilde ikke strække til.

Da gamle Mrs. Runak hadde ligget syk et aars tid, saa blev ogsaa hendes søn syk, saa nu hadde Hulda to syke at ta vare paa; skrøpelig som hun var selv. Hadde Gud glemt hende? Herren elsket nok ikke hende mere, hvisket fristeren.

Mens hun kjæmpet med disse anfegtelser og mørke tanker, da var det at hendes bror døde. Dette bragte nye utgifter for Huldas pengeforraad; for ikke at tale om den store sorg det foraarsaget at hendes kjære bror var borte for bestandig. Men for sin gamle og skrøpelige mor skjulte hun nu alt der tynget hendes hjerte.

Gamle Mrs. Runak, som altid hadde været en taalmodig og i trængselens skole prøvet kvinde, begyndte nu ogsaa at bli bekymret og anfægtet. Med Israel klaget hun: "Min vei er skjult for Herren, og min ret gaar Gud forbi" (Esafl 40, 27). Mrs. Runak graat og sa: "Jeg hadde haabet at Gud vilde hørt min bøn denne gang, og latt mig flytte hjem fra denne jammerdal, og at han vilde spart min søn. Hvem skal nu hjælpe min vanføre datter; jeg er jo selv bare til byrde her jeg ligger aar efter aar."

Men Hulde skjulte atter de kampe som raset i hendes egen sjæl. Hendes mor skulde ikke ha nogen omsorg eller bekymring for hendes fremtid, sa hun.

Det er gjerne saaledes i denne verden at dersom vi blir liggende syke, saa kommer venner og bekjendte for at besøke os. De lægger sin sympati og medfølelse for dagen, og hjælper dig gjerne i den første tid av din møie. Men blir dine lidelser langvarige og dine trængsler strækker sig over flere aar, da kommer venner mere sjelden, og tilsidst kan deres besøk og hjælp aldeles ophøre. Du har søkt at skjule det for dig selv, at saa er tilfældet; men nu hjælper ikke det længer. Den nakne sandhet stirrer dig i øinene. Du er glemt av dine kjære (!), de som hadde talt saa mange vakre ord om kjærlighet.

Da er det ikke let at være glad og frimodig, og særlig dersom du som David maa spørre: "Hvor længe, herre; vil du glemme mig evingelig? Hvor længe vil du skjule dit aasyn for mig?" (Sal. 13, 2). Og foran dig staar fristeren og roper og spør: "Hvorledes kan Herren elske dig naar han tillater saa megen nød at komme over dig?"

Men Hulda holdt fast ved ordet som Herren har git os ved sin tjener; atter og atter gjentok hun for sig selv hvad som skrevet staar: "Han som ikke sparte sin egen søn, men gav ham for os alle, hvorledes skal han kunne andet end gi os alle ting med ham" (Rom. 8, 32). Dette Guds ord gav hende seier i fristelsens time. Herren vilde nok hjælpe i sin tid, sa hun til sig selv; og med dette trøstet hun sin mor.

Men tiden skred, uke efter uke kom og gik, og matforraadet blev mindre og mindre; dog var der intet tegn paa at Gud vilde hjælpe. Hun hadde folgt alle overflødige klær og alt som kunde undværes for at faa mat og litt medisiner for sin kjære gamle svake mor.

Det var ikke det som saa meget anfegtet Hulda, hvorledes det vilde gaa med hende selv. Hun for sit vedkommende var villig til at sulte ihjel, dersom det var Guds vilje. Men det var dette spørsmaal som bruset i hendes sjæl: Hvor skal jeg faa mat til min stakkars mor?

Dersom hun gik til fattigforstanderen, saa vilde nok han hjælpe hende. Men det vilde utslukke livet i hendes mor og bringe dennes graa haar med sorg i graven; ti moren hadde alle sine dage — ved Guds hjælp — forsørget sig selv og sine. Og den ros vilde hun ikke at nogen skulde ta fra hende.

Og hadde ikke Hulda selv en sjæl som var forlovet med prins Immanuel? Hadde hun ikke selv fortalt dette saa mange ganger blandt sine medmennesker? Og kaldte ikke den ugudelige verden, de spottende mennesker, hende for "Prinsebruden, Himmelbruden"? Hun kunde ikke utholde den tanke at hun skulde motta hjælp fra fattigvæsenet. Det vilde være til vanære for hendes kjære frelser, forekom det hende! Nei, det var ikke mulig at Herren hadde glemt hende og hendes gamle syke mor! Sier ikke Herren: "Se, jeg har tegnet dig i begge mine hænder"? (Esa. 49, 16.) Gud vilde sætte hende og moren paa en haard prøve, det var det hele. Saa tok hun salmeboken og sang:

Og naar du sitter hjemme
uti et fattig hus
og ei formaar at glemme
det tomme oljekrus,
naar mange kræver mad,
med sorg du smulen tager,
i løndom Gud tillager
hvad dig skal gjøre glad.

Men intet syntes at hjælpe eller lykkes mere for Hulda. Det blev mindre og mindre mat i Mrs. Runaks hjem. Og ofte gik Hulda hungrig til sengs for at hendes mor kunde faa sin aftensmat. Men dette forstod ikke den syke kone.

Hulda bad nat og dag; med salmisten ropte hun: "Vaakn op! Hvorfor sover du, herre? Vaakn op, forkast ikke for evig tid! Hvorfor skjuler du dit aasyn, glemmer vor elendighet og vor trængsel? Ti vor sjæl er nedbøiet i støvet, vort legeme nedtrykt i jorden. Reis dig til hjælp for os, og forløs os for din miskundhets skyld!" (Sal. 44, 24—27.)

Nu var der ikke mer mere som hun kunde kjøre for at skaffe mat. Der var nok for aftensmat og frokost for moren naar hun selv intet spiste. Efter den tid vilde hun bli nødt til at fortælle sin mor at nu var der ikke mere mat i huset, og der var intet at kjøpe for!

Men den morgen kom postmanden op til Mrs. Runaks hjem. Hvad skulde dette bety? De hadde ikke faat brev eller blade i lange tider. Ja, det var til og med et rekommandert eller registrert brev som postmanden bar frem til deres hjem. Brevet var fra en for Hulda ukjendt sakfører. Her skulde hun skrive sit navn sa postmanden, saa fik hun brevet, og postmanden gik sin vei som om intet usedvanlig var foregaat. Guds skjulte veier var ikke aabenbart for ham. Han hadde tænkt at komme med brevet næste dag, men det var likesom en indre drift der drev ham til at komme med det idag, likesom det skulde haste saa med dette brevet, sa manden.

Brevet var meget kort og forretningsmæssig: Mrs. Holmen var død, og hun hadde indsat Hulda Runak som eier av sit hjem ved kirken; alle hendes penger og al hendes eiendom skulde hun ha til odel og eie. Med brevet fulgte en bankanvisning paa et hundre dollars, saaledes som Mrs. Holmen hadde ønsket det. Mere oplysninger og skjøte paa eiendommen senere. Det var omtrent indholdet av brevet.

En stund sat Hulda med brevet i den ene Haand og bankanvisningen i den anden haand; saa begyndte taarene at rinde av sorg over at hendes pleiemor var gaat bort, men det vor ogsaa glædens taarer over at hun nu hadde faat den pekuniære hjælp som hun hadde tænkt baade for sin mor og for sig selv alle sine dage. Derefter la hun brevet og bankanvisningen fra sig, faldt paa sine knæ og bad saaledes:

"Roper med fryd for Herren, al jorden! Tjen Herren med glæde, kom frem for hans aasyn med jubel! Kjend at Herren er Gud! Han har skapt os, og ikke vi selv, til sit folk og til den hjord han føder. Gaa ind i hans porter med pris, i hans forgaarde med lov, pris ham, lov hans navn! Ti Herren er god; hans miskundhet varer til evig tid, og hans trofasthet fra slegt til slegt."

I Syd Alberta.

Siden jeg nylig kom tilbake fra en tur til syd Alberta, for Kvindernes Missions Forbund, vil jeg gjerne skrive lidt derom saa andre kan ogsaa faa se stillingen ved kirkearbeidet der. Jeg har forsøkt at oversette paa norsk en beretning, som jeg sendte ind til W.M.F. paa engelsk. Jeg er nok ikke saa grei i det norske som jeg skulde da ligt, men siden mange folk leser helst norsk har jeg prøvet haardt at gjøre det forstaaeligt. — Maatte endog hjem til far for at laane nogle ord.

Jeg ønsker ved denne raport, 1: At arbeide for at bestemt kontakt med vore kvinder i syd Alberta. 2: At vække interesse av K.M.F. i heletaget til nødvendigheten av vort kirke-arbeide der. 3: At opmuntre folket dernede at arbeide for organasation av aktive K.M.F. foreninger. Lutherske Søndagskoler, og organiserte menigheter med permanente prester.

Fordi at jeg blev invitert av Rev. Walker at tale paa en Missionfest i Duches, reiste vi sydover snarere end vi hadde ventet, for endog jeg længe hadde tænkt paa at besøge og prøve at organisere K.M.F. i Medicine Hat kreds, holdt vi netop paa med harvest naar hans brev kom; Men naar vi senere i all hast bestemte os paa at reise, var der ikke tid til at tillyse møder og saa maatte jeg bare be Gud gi mig raad og hjelp, og bruge mig i sin tjeneste.

Min mand kjørte mig med "bil" og vi reiste hjemmefra, lørdog Aug. 21. og kjørte de 200 mil til Calgary den dag. Samme kveld prøvde vi at finde nogen av vor Lutherske kirke for at arrengere for et møte med kvindeforeninger der paa min tilbagekomst, men det var umuligt, ti Pastor Holm var borte og vi kjendte ingen andre. Saa reiste vi øst fra byen til en lake og standset over natten i vor bil, som vi hadde tilstelt saa vi kunde sove i. Naar vi reiste fra Calgary kjørte vi i en stor trekant, øst 130 mil til Duches, og saa efter en sidetur til Jenner, en førty mil, fortsatte vi sydvest 100 mil til Granum, og saa 100 mil tilbage til Calgary igjen. Foruten nogen fa byer og nabolag hvor de brukte "irrigation" lignet landskabet en "ørken, resultat av vind, tørke og mange tomme hjem. Og vi saa hverken gres eller træer største delen av veien, baade østover og sydvest indtil vi kom nesten til Granum, men derfra og like hjem var der svær avling. (mere)

Sjøguttens jul.

Dersom der skal bli en glædelig jul for vore kjære sjømænd maa vennerne av sjømandsmisjonen ikke glemme at sende oss en eller flere julegaver. Kjære dere, som feire julen hjemme blandt kjære og kjendte, glem ikke disse kjekke sjøgutter som maa feire julen langt, langt borte fra hjemmet.

"Og I, der sitter der hjemme med adgang
til rike veld,
som tonerne kan fornemme fra taarnet ved
gry og kveld.
Som overflødig kan nyte, hvad vinnes paa
kirkevei,
naar kirkeklokken lyde, O glem de sjømænd ei."

Tænk du, om der ved vor sjømandsmisjon skulde bli noen som ingen gave fik. Tænk om vi maatte si: "vi har desværre ikke flere gaver." Nei venner, det maa aldrig ske. Vi ved misjonen ville gjerne naa alle sjøguttene med en julegave. Baade de som gaar iland arbeidsledige, de som blir liggende her ved havnen i julen, og de som desværre maa tilbringe julen til sjøs. Ifjor jul utdelte sjømandsmisjonen 721 julegaver. Skal vi naa alle denne jul, trænger vi ca. 1000 julegaver.

Jeg vet at kravene i vor tid er baade mange og store. Trots dette er det med fri-modighet jeg igjen henvender mig til sjømandsmisjonens mange og trofaste venner med bøn om hjælp for vor kjære sjømandsmisjon. Jeg vet at denne gren av vort misjons arbeide har mange venner iblandt vort folk. De elsker den, de arbeider for den, de ber for den, og de ofrer for den. Hadde det ikke vært for alle disse trofaste venner, hadde misjonen ikke kunnet utrette hvad den har gjort i disse mange aar. Næst Gud skylder vi disse kjære venner en dypfølt takk. Gud signe eder alle.

La mig til slutning faa minde vennerne om at en pengegave, stor eller liten, vil ogsaa være velkommen. Det koster jo litt at avholde juletræfester. Det er jo ogsaa nu særlig i julen en del av vore gutter som vi maa hjælpe litt med noen faa senter. Gaven bedes sendt til sjømandspresten, Dr. A. H. Thorsen, 9 Mission Street, San Francisco, California.

Pa den Skandinaviske Lutherske Sjømandsmisjons vegne.

A. H. Thorsen, Sjømandsprest.

Forespørgsel.

Pastor Berge Overland paa Sømandshjemmet. Montreal (105 Commissioner 5 st.) skriver til mig som følger:

"For ca. 7 ar siden boede der i Nærheten af Winnipeg en Norsk Familie ved Navn Sæther. Manden var jærnbanearbeider og havde mindst eet Barn. Nu har fru Brynhild Sæthers Familie i Norge intet hørt fra hende siden 1929-30, og er meget ængstelig for, hvad der kan have tilstødt hende og barnet. Deres sidste kendte Adresse skulde være: Pensansasch, Limerick Winnipeg (den adresse er muligs ikke helt rigtig).

En ven af Familien ved Navn Bjarne Sand, arbeidede paa samme tid ved et Sagbrug der, og kunde muligvis vide, hvor de var; men ogsaa hans Adr. er gaaet tabt."

Oplysninger sendes til Hr. Bjarne Johannesen Uthus. Adresser: Norwegian Seamens Mission, 105 Commissioner 5 st. W. Montreal.

—A. Th. Schultz.

For God so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth on him should not perish, but have eternal life.

SHEPHERD

I AM THE GOOD SHEPHERD. John 10, 11.
ORGAN OF THE NORWEGIAN LUTHERAN CHURCH OF CANADA.

He that believeth on him is not judged; he that believeth not hath been judged already, because he hath not believed on the name of the only begotten Son of God.

Winnipeg, Manitoba, Second Nr. in November 1937

"Offer unto God thanksgiving; and pay thy vows unto the most High." (Ps. 50: 14).

Thanksgiving Day is approaching again—the day set aside for the purpose of giving thanks. You must not understand this to mean that there is to be only one day of thanksgiving in the year. Every day should be a day of thanksgiving! If not, yau and I will not observe Thanksgiving Day in spirit and in truth.

We have much to be thankful for. Let us recall some of the temporal and spiritual blessings which the Lord has bestowed upon us during the past year. Some of them, I say, for we cannot remember all. They are numberless, countless as the sand on the seashore!

"And pay thy vows unto the most High." We have made our vows—our solemn pledge and promise to support the work of the Kingdom. This support is especially needed now. Our Church is in the midst of a great and blessed work in obedience to the last Commission of the Lord Jesus: "Go ye and make desciples of all the nations." It is the Lord's work and consists mainly in teaching, preaching and works of mercy. It calls for the support of our Schools, Home and Foreign Missions, Works of Mercy and Pensions.

LET US PAY OUR VOWS AND BRING A REAL THANK-OFFERING TO THE WORK OF OUR CHURCH THIS YEAR.

—A. J. Bergsaker.

First Sunday in Advent.

Ps. 118, 24—26.
Rev. Martin Lien
(Church Postil.)

Theme: The Church Goer's Blessings.

The Psalm of which our text is a part pictures to us an army of worshippers going up to the temple. Its number is uncommonly large, for the occasion is that of laying the corner stone or dedicating the temple. At the head of this army are the priests and Levites. Then follow a large chorus divided into two parts, which alternate in singing praise to God. When these worshippers arrive at the temple gate, they stop to sing a petition unto the gate keeper, asking him to open unto them so that they may enter and glorify God. Their request is granted. They enter and glorify Him. At the end of their worship they are answered by the priests and Levites who were within the temple, in the form of a blessing:

"Blessed be he that cometh in the name of Jehovah:
We have blessed you out of the house of Jehovah."

I. AN ARMY OF MEN HAS TODAY GONE TO THE TEMPLE TO WORSHIP THE LORD.

We need but a fertile imagination to construct a picture in our minds like unto the one described in this Psalm, but applicable to the present day.

We see today again an army of worshippers wending their way up to the temple of God, on a festive day, — as truly a festive day as that of the Jews. We have today the first Sunday in Advent, which is the first Sunday of another Church year. And as such we are laying the corner stone of that year, upon which we are to build our spiritual superstructure.

As the corner stone laying is an important event in the erection of a building, so is this an important epoch in our spiritual lives.

As a corner stone laying we are glad as we look back over the work that has already been done, and we are glad as we look forward into the future, and behold the work yet to be done and the blessings of such work when completed.

So today, standing on the threshhold of another church year, we rejoice over the work just completed. We rejoice over all those who through the Church were reached and brought home to God. Likewise we rejoice over those brought into the living fold and who will labor with us this coming year. We rejoice that God has prospered His Church even though it has been encircled by bitter enemies. We are glad that God has graciously protected us up to this day that He has not dealt with us according to our sins.

Likewise do we rejoice on this first Sunday of the Church year as we look into the future. There is a charm that grips us at the beginning of any new undertaking. In the spring when nature awakens and when we begin as though it were a new work again, then we are filled with new energy and spirit. We begin work so that we may be able to reap bountifully. Likewise, at the beginning of a new enterprise there is great interest and rejoicing. So today, at the beginning of the new Church year, with its new work, we are glad that the gate to the temple of Jehovah is opened unto us, so that we may enter and worship Him and receive His blessing. And the people who go up to the temple today have every cause for rejoicing, looking backward or forward. And as a result of this gladness they have also brought their sacrifice, like to the people of old, but perhaps in the form of gold and silver. Yet we can not limit it to this for many are bringing living sacrifices—the sacrifice of self—to the altar, to be given to the service of God.

The Jews came singing. Even before they had reached their temple their song had begun. We often wish that we could transport ourselves to their age and their country in order to hear such music. What a vain wish! Have we not many a temple where such singing and such music can be heard in our own age, and that not far distant? Having had centuries in which to improve ourselves, we have not neglected to improve along this line. We are on this festive day using in song the gleanings of centuries. And what a music is it not! It seems that that alone would waken any dormant soul. If we could annihilate distance between those singing God's praises on this day, then what a chorus would we not have, and what music would we not hear!

II. AND THEY THAT COME ARE BLESSED FROM THE HOUSE OF THE LORD.

When the Jews were assembled and were in a mood suitable for worship, then they received a blessing. And what a blessing! For it was a blessing from God. And the same blessing which was held out to the Jews then is now held out to us. We often forget to take these blessings along with us as we go away from the temple again. Or we drop them by the wayside before we reach home. It is a blessing to have Christ preached in the temple, but how many care not to receive Him! It is a blessing to be told of our sins and have them forgiven, but how many will not hear and will not be forgiven. It is a blessing to be permitted to sing praises and give thanks at the temple, but how many can not feel thankful and do not sing praises.

These and other blessings the Church has held out to you all the time. When you were yet too young to realize its full significance, the Church blessed you by taking you in her arms and made you her child and the child of God through holy baptism. Then she placed you in the care of a Christian father and mother, whom she had previously tutored. Then again how eagerly did they not watch over you, for her, by day and by night. How did they not each night when you had fallen into unconscious sleep pray over you. And since you have perhaps ever been under their guiding care.

Perhaps you are one of thos who broke away from Christian influence; then she has blessed you by calling you back. She calls unto you today to take of her blessings.

She blesses you now with a home in which there is peace and security, and which could not exist without her. She blesses you with good friends and neighmors which she alone can give. And she gives a peace and joy that is immeasuable.

If she thus blesses you inwardly and outwardly then have you not tenderness in your heart for her? Can you not place a living sacrifice on her altar—by placing yourself there—at the beginning of this new Church year? God grant that you will do this and thus become a worthy partaker of her blessings which she so bounteously deals out. Amen.

What of Outlook College?

Dear Editor,

I read tonight of the citizens of Outlook, Sask., and vicinity inaugurating a drive for funds for the purpose of reopening Outlook College. May the success of their efforts be far-reaching and renumerative.

As I have been student of Outlook College for four years and have also been an instructor there, the College holds a very deep place in my heart; and, I am sure to all others who have spent some years there. If the Scandinavian people of Saskatchewan realized the value of such an institution and especially what it could mean to boys and girls, there would be no hesitation, nor lack of support, in its behalf.

I wish to say that our high school years are a void compared with life at a college. Our high school curiculum is barren of interest and real educative value, intrinsically, as well as in operation. It breeds indifference and artificiality. A College can compensate for this sad state of affairs. A college can fill in these barren spots and round out the life of each student. They have organized social and sport activities, clubs and interests of various kinds. Each student before he graduates is led to sound out all his abilities and potentialities, and thereby grows a full life. That is educative living in reality as no high schools can give. It is my belief that colleges have the opportunity to pave the way in which high schools sooner or later must follow. Herein lies their superiority.

But Outlook College needs re-organization. We must launch out and cater to public as well as to pulpit; we must advertize the fullness of all phases of College life, not only the religious. Please understand me. I certainly do not belittle the value of Christianity—its purpose is supreme in all things, but we cannot cut it off from life, especially during adolescence. Life must fit in and harmonize with it. That is all-important.

We are in a rut as far as our thoughts of Outlook College go. We look at it with mediaval eyes, expecting our boys and girls to grow up into sternfaced nuns and monks. We must put ourselves in tune with the present life of a Canadian and develope men and women fit to cope with problems of today, whatever they may be—build our youth with an eye to the future good and the healthy progress of society. I wish to be plain. Too long have we followed an isolated course. We have cut ourselves off from humanity around us, and so, we failed in our undertaking. We failed, in spite of the efforts of many devoted men and women. They did their best. Many there have been who have unselfishly given all they had. On behalf of Outlook College, there has been much heart-wear. It is up to us now!

And so I appeal to all former friends and graduates of Outlook College to begin an agitation for the re-enewating of our College. Our memories will help us. Let us shoulder her problems, take her out of the shadows, and water her lawns once more. Let us grasp her troubles, vigorously support her in all we do, and we *shall succeed*.

Your for a *New* Outlook College,
—Lloyd H. Slind,
Maple Creek, Sask.

Hyrden is indeed thankful for the gifts it receives from friends. The total subscription price does not yet cover the cost of printing and mailing per year so, though we are anxious to enlarge the mailing list, we thank very much for gifts to the paper.

Provost Circuit, sent by Rev. Egedahl, $5.80; Mrs. Lena Hagen and Mrs. Andrew Kvigstad, each 50c. Thank you.
—J. B. H.

Bible Course for Moose Jaw Circuit to be Held at Torquay.

The Bible course will begin with a public service in the evening of January 4th. The course will continue a month. Students should bring their own bedding and towels. Every effort will be made to keep the cost as low as possible in order that many will be able to attend. We therefore urge that societies of the congregations in the circuit, such as Luther Leagues, L. D. R., and Ladies Aids, remember the Circuit Bible Course with donations. Such contributions should be sent to our pastor at Torquay, Rev. A. K. Odland. Urge as well as help young people from your home congregation to attend. Let your local pastor, or pastor Odland, know that you are coming. Pray and push for the Bible Course! *—J. B. Stolee.*

Lutheran Hour in Peace River County.

Lutheran Hour broadcast the 1st Sunday of every month from 9 to 10 A.M. over radio station CFGP, which is located at Grande Prairie, Alberta. 1200 Kilocycles. Special music. Pray for God's blessing on this work. Rev. T. T. Vikse of Valhalla Centre preaches at the 1st Lutheran Hour on Dec. 5th.

Book Review.

The Power of Christ, and fourteen other stories, by Rev. Martin Finstad, address: 2119 Dudley Ave., St. Paul, Minn., U.S.A., 176 pages, good binding, price $1.00.

These stories — taken from life amongst us — are told in an interesting way. The power of Christ, — over the power of wikedness and sin — is illustrated time and again.

These stories are fitting to read in the home circle, at the Ladies Aid or other meetings. It will do our people, young and old, good, to read such a book.

You can send your order to Rev. Finstad, or to: Augsburg Publishing House, 425 Fourth Ave. So., Minneapolis, Minn. (Two of these stories have appeared in *Hyrden* in the norwegian. Buy the book and read them all. — Ed.) K. O. Kandal.

Attention Luther Leaguers!

Pastor B. O. Lokensgaard, 711 Melrose Avenue, Saskatoon, Sask., has been appointed Luther League News reporter from Canada District for the Magazine issue of the Lutheran Herald. His material must be sent in by the tenth of each month. Will all Leagues pay attention to this, and send in material, reports etc. to him? We must absolutely have these reports in order to fill our section in the Lutheran Herald. This is, of course, in addition to the material in Hyrden. Let Pastor Lokensgaard know what your local is doing. It is a privilege that Canada District has a definite place in the Luther League issue of the Herald. Let us make use of it.

No invitation has yet come in from any congregation for the Canada District Convention in 1938. Let us hear from you. It is a privilege to be host to a convention of this kind. The Executive will meet in the early part of 1938 to plan the Convention program and we should have some invitation by that time.

WOMEN'S MISSIONARY FEDERATION

MRS. I. O. THVEDT, Editor — LANGHAM, SASK.

The Prince Albert Circuit W. M. F.

The Women's Missionary Federation of the Prince Albert Circuit held its Fall meeting at Parkside, Sask., in Rev. C. L. Dalseide's call, on October 22, in connection with the Fall meeting of the circuit.

A program was given on Friday night beginning at 8 o'clock. Opening Hymn, "Hark, the voice of Jesus calling". Scripture reading and prayer by Rev. Tandberg. Hymn, "Take my life and let it be." Then followed an address by Mrs. Reverend I. O. Thvedt, President of the District W.M.F. She gave a fine, inspiring address on "Individual Soul-winning". It was particularly rich in illustrations largely drawn from personal experience. It is not so easy to find courage to do this personal work, nor to find the opportune time to do it, but it is a very blessed work and one we cannot evade if we are going to grow in grace and remain faithful unto the end. Rev. Vinge then sang a solo, "Nearer, still nearer", after which Rev. Syverud gave a timely talk on "Mothers in Christian Homes." Only the Christian mother can lead her children aright. He gave many examples from personal experience where Christian mothers overcame great difficulties. Prayer for help, light and courage, always led to success.

The audience then sang, "Work for the night is coming" and "Blest be the tie that binds." After praying the Lord's Prayer in unison, Rev. Langley pronounced the Benediction.

The offering taken at this meeting amounted to $10.48, which was equally divided between the District and the Circuit treasury.

A business meeting was held on Saturday forenoon. Mrs. Thvedt opened the meeting with prayer. Mrs. Langley, then Circuit President, then called the roll. There were not many from outlying points present, as the roads were not very good. Mrs. Thvedt then gave an address on "Literature". She urged the need of using the right kind of books and papers. All should read some good books on missionary work in order to get really interested in missions. She spoke of the missionboxes and the blessings at home and abroad resulting from them. She also spoke for our District paper, Hyrden. We should try to get that paper into every home.

She also pointed out the importance of encouraging the L.D.R. She said it was so nice to start with the girls while they were young, getting them interested in church work. She said there should be an L.D.R. in every congregation in the Circuit.

The minutes of the last meeting were read and accepted. It was decided to leave the election of officers till the Spring meeting, as this meeting was not well represented. Mrs. John Wilson from Robinhood was elected Literature Secretary and Mrs. Reverend Syverud, 703—7th St. East, Prince Albert, was elected treasurer.

The meeting was closed by praying the Lord's Prayer in unison. May God's richest blessings rest upon the work done in the past, by the W.M.F. and may his blessings follow us in the future!

—*Emma Rokke*,
Circuit Secretary.

Moose Jaw Circuit W.M.F.

The W.M.F. of the Moose Jaw Circuit held its meeting at Moosbank, Sask., Rev. H. Johnson's charge, Sept. 25.

The meeting opened with Scripture reading and prayer by Mrs. Egland. Minutes of last meeting read and adopted. Mrs. Egland read the reports of the Mission Box, Cradle Roll and Thank Offering Secretaries, as they were not present.

Election of officers, President, Mrs. H. L. Egland, Midale; vice-president, Mrs. Ness, Moose Jaw; Secretary-Treasurer, Mrs. Laura Brown, Ongre; Mission Box Secretary, Mrs. J. A. Stolee, Macoun; Thank Offering Secretary, Mrs. Nielsen, Maxim; Cradle Roll Secretary, Mrs. A. G. Vinge, Torquay; Book Committee, Mrs. H. Johnson, Assiniboia; Mrs. Ellingson, Bromhead; Mrs. Odland, librarian.

The theme for the spring meeting was decided upon, and will be "The Influence of a Christian Mother in the Home and Comunity."

The following program was given in the evening: Song No. 295 and 64. Rev. Odland lead in Scripture reading and prayer. Welcome song by Junior Choir. Paper by Mrs. L. Brown, "If ye continue." Song, Junior Choir. Paper by Mrs. Egland on Theme "Lovest Tou Me?" Duet by the Misses Heram and Sneg. Solo by Rev. Hoff. Collection $6.00.

The meeting closed by singing the Doxology. Benediction. Collections received for the year $19.90. Sent to the District $9.95. For Miss Gulbransen's traveling expenses $3.00, and for Secretary's expenses $4.00.

Mrs. H. L. Egland, Pres.
Mrs. Laura Brown, Sec.-Treas.

Saskatoon Circuit W.M.F.

The Women's Missions Federation of the Saswatoon Circuit held their fall meeting at Saskatchewan River Church, Rev. Berge's charge, on Sept. 25, 1937.

After the devotion the meeting was called to order by the president Mrs. Riggle of Outlook. Thirteen delegates and six visitors were present besides several other members of the different aids represented. The secretary's report was read and adopted.

Mrs. Heoman Dahlen of Valley Park, was elected vice-president to succeed Mrs. Thvedt of Langham.

The members of the W.M.F. of the Saskatoon Circuit desire to express our heartiest thanks to our retiring District President Mrs. Brun for her very efficient and capable work all these years. The Saskatoon Circuit has enjoyed special privileges and blessings from her as her home is with us. God bless you Mrs. Brun.

We also wish to congratulate Mrs. Thvedt as District President and pray that God give her strength and wisdom for her new duties.

The following program was given in the evening: Hymn from Concordia No. 184. Scripture reading and prayer by Rev. Lokensgaard. Choir and orchestra numbers from Saskatchewan River Congregation. Reading: "Worshipping in God's House", by Mrs. Odin Berg. Solo by Miss Marion Hendricks. A very inspirational paper on "Sharing Christ," was given by Mrs. Rev. Dahle of Watrous. Solo by Ernest Erickson. Mrs. J. A. Berge, Outlook, gave a very good personal testimony. Solo by Olga Anholt. A very timely paper on "Temperance", was given by Mrs. Hendrickson.

We should have more on Temperance in our programs. Let us bear that in mind for the future.

The Girls' Chorus of Outlook gave several appreciated numbers in songs, directed by Mrs. Bolton. Thanks is due Mrs. Bolton for her splendid help. An offering of $11.84 was lifted. Closing hymn. Benediction by Rev. Berge.

Our meeting was closed. We pray that some seed was sown which will bear fruit for eternity.

Mrs. C. Hanson, Circuit Sec'y.

Martin Luther.

In darkness deep his soul was held
By chains of fear and dread;
He climbed the stairs upon his knees
His doubts and sins to shed.

He sought for light, he longed for love,
His restless soul sought peace.
With feverish heart and anxious mind
He begged for sin's surcease.

Then to his troubled heart there came
A voice from heaven-divine:
"The just by faith alone shall live,
This is God's good design.

God's Word alone reveals His will;
God's Book alone gives light;
God's Christ alone removes each stain
And makes the sinner right."

With heart astir and will on fire
This message he must send,
To break the bands of fearful night,
And superstitions rend.

In castle and in dungeon dark
By friend and foe betrayed;
He worked with hand and head ablaze,
And suffered while he prayed.

Thanks be to God for this great soul,
For remade light that came.
God bless the name of one who dared
His gospel to reclaim.

By H. O. G.

"The Lord's answers to prayer are infinitely perfect, and eternity will show that often when we were asking for a stone that looked like bread, He was giving us bread that to our shortsightedness looked like a stone." J. Southey.

YOUNG PEOPLE'S LUTHER LEAGUE

Rev. A. M. VINGE, Editor — FAIRY GLEN, SASK.

Comments.

"And whosoever of you will be the chiefest, shall be servant of all" Mark. 10: 44.

This is contrary to the wisdom of this world. It is contrary also to fleshly pride. It is a way of humiliation—but it leads upward to exaltation—to commendation from the Lord of Glory. How clearly the above passage was exemplified in the life of Christ on earth! He was not born in the king's palace—but in a manger. He was misunderstood, scorned, reviled, and even hated, though He went about doing good. His kind hands that had touched the sick, that had touched the cold remains of a loved one dead, that had been lifted in blessing, were tied behind His back only to be unloosed to carry the cross and to feel the cruel rend of the nails. Mark who penned the words at the head of this article must have written with stirred feelings when He added verse forty-five:

"For even the Son of man came not to be ministered unto but to minister, and to give His life a ransom for many."

He became the servant of all. He humbled Himself, Paul writes in Philippians two—and then follows the words, "Wherefore God highly exalted Him." That is the law in the Kingdom of God. The way to exaltation is the way of humiliation. It was the path of Christ—it must be the path of the Christian. It is the path for me, and it is the path for you. Then some day this hymn-verse will be a reality—that will be our exaltation:

"Upon the srystal pavement down
At Jesus pierced feet,
Joyful I'll cast my golden crown,
And His dear Name repeat."

The first of the Bible Questions appear again in this number of Hyrden. We do sincerely hope that there will be letters from all our friends who sent in answers before—but we hope that there will be many new friends—friends who are willing to spend a little time in Bible Study. The questions, as such, may not be of so practical a nature, but it is in the searching for the answers that the blessings come. Answers to these questions may be sent in until Christmas time. May we have many, many answers?

Again we appeal to the readers to send in good articles, poems, and anything that will be of value to our page. We are always glad to get good brief reports of meetings, but we also need devotional material. Let us share with one another that which has been a blessing to us. Let us pass it on.

May we urge our Luther Leaguers to begin now to pray for God's guidance and blessing upon the 1938 District Y.P.L.L. Convention. Pray that the program may be arranged so as to bring much blessing.

It is interesting to note that the Canadian Circuit having the smallest number of Leagues held a rally in the Norwegian Lutheran Church, Winnipeg, Pastor O. O. Haugen's call, October 10, 1937. Elections of officers for the following year for Manitoba Circuit resulted as follows according to report: President, George Haugen; vice-president, Frank Bennum; treasurer, Irene Rice; secretary, Milla E. Rasmussen; circuit organist, Adelaide Rice.

This small Circuit reports that it is sending in $10.00 to the International Project. But this was not all of the rally. Two inspirational sessions were held, the local pastor O. O. Haugen, and others participating. May our young people be brought definitely into a living, conscious relationship with our Lord and Saviour Jesus Christ. Looking at it from this side, especially, this report from our smallest circuit is indeed heartening.

Yes a Pastor has Feeling too!

Rev. Mr. Williams was a rural pastor in one of the middle western states. Faithful to his pastoral duties he was calling one day on some of his country parishoners. His third call was at the Doty home, where he found all the members of the family at work in the fields. Being of a helpful disposition, he asked for a pitchfork that he might make himself useful while visiting; and for an hour he assisted the family in the harvesting of the crop.

As he turned to bid "Good bye", he missed the genial presence of Mrs. Doty. She had disappeared. Ten minutes after he had gone she reappeared and in her hand she carried a basket with an elaborate lunch prepared with the minister especially in mind. Her disappointment at his absence was plain to see.

One week later she met him on the street in the village, where he lived, and where the Dotys did their trading. And she lost no time in telling him of her disappointment of the week before. Rather severely she took him to task for leaving as he did.

"I am extremely sorry," he said, "to have missed that lunch, both for my sake and yours. You will forgive me, I am sure. Really, Mrs. Doty, I know exactly how you feel. I have the same feeling almost every Sunday. Last week I worked hard on the sermon for Sunday morning; I meant it should be a spiritual feast to the congregation; but you were not there; and I missed you. The same was true the Sunday before; and the Sunday before that. I can sympathize with you perfectly. Preparing for guests who fail to appear is very trying indeed."

"I never thought of it in that way," said Mrs. Doty with an apologetic tone.

And the next Sunday she was in church.

—From Reading for Live Programs by Lysness.

The Church Year.

Advent tells us Christ is near;
Christmas tells us Christ is here
In Epiphany we trace
All the glory of His grace.

Those three Sundays before Lent
Will prepare us to repent,
That in Lent we may begin
Earnestly to mourn for sin.

Holy Week and Easter, then
Tell who died and rose again;
O that happy Easter Day:
"Christ is risen indeed," we say.

Yes, and Christ ascended, too,
To prepare a place for you;
So we give Him special praise,
After those great Forty Days.

Then He sent the Holy Ghost
On the Day of Pentecost,
With us ever to abide;
Well may we keep Whitsuntide!
Last of all, we humbly sing
Glory to our God and King,

Glory to the One in Three,
On the Feast of Trinity.

—From Readings for Live Programs by Lysness.

Shall We Dance?

At the Great International Convention at Sioux Falls, the Panel session dealing with Moral Problems was crowded to the doors. The question of the dance was the first on the list. It was an emotion-ladened moment, when Miss Clara Jones who has served the Lord in working among the unfortunate fallen girls at a Rescue Home in Fargo, spoke on "What Moral Problem is Created by the Dance." She presented facts—sad, tragic, heart-stirring facts of the evil of the dance. It is the testimony of fallen girls—a large percentage of them—that they owe their downfall first of all to the dance. We are glad that the Luther League takes a definite stand against the evil of the dance. The dance hall may be gay and filled with thrills but to so many it has been the portals to a wrecked life ending in hell.

(To be continued.)

Bible Questions.

1. Where did Lydia live?
2. What was the name of a maid in the house of John surnamed Mark?
3. Where is the Word of God likened to, A Sword Seed Milk Honey.
4. How many days did the children of Israel journey in the wilderness before finding water?
5. List one reference to the "Three of Life" in the first book and last book of the Bible.

Send answers to Pastor A. M. Vinge, Fairy Glen, Sask., Box 70.

Important.

No invitations have yet come in for the 1938 District Y.P.L.L. Convention. The Board favors the Northern part of the Province. May we have some invitations?

"By whomsoever truth is psoken, it is spoken by the gift of Him who is the truth." —*Augustine*.